

истина, кралятъ една нощъ избѣгалъ отъ Парижъ, но по пѣтя народната стража го познала, хванала го и го върнала въ Парижъ. Парижанитѣ отъ това силно се разтревожили. Появилъ се гладъ. Народътъ нѣмало, съ що да се храни. Бърканицата станала голѣма. Въ Народното събрание се появили партии. Едни подѣржали: краля, макаръ да сгрѣшилъ, да се запази властѣта му; други взели да искатъ, Франция да се обърне въ република. Людовикъ XVI направилъ още една грѣшка. Той написалъ писма до Пруския и Австрийския крале и ги викалъ да го подѣржатъ съ войскитѣ си. Писмата били хванати. Народътъ силно билъ развълнуванъ. Простолюдieto се тѣлпило по улицитѣ гладно, голо, босо и безъ жилища, жадно за кръвъ и грабежъ. Веднага по цѣла Франция била събрана голѣма народна войска.

Народенъ конвентъ

Народното събрание било разпустнато. Избрало се ново извънредно събрание, наречено *Народенъ конвентъ*. Неговата задача била да реши, да остане ли кралятъ, или не? Ако кралятъ не остане, да се изработи нова Конституция за република.

На 21 септемврий 1792 г. се събралъ Народниятъ конвентъ и решилъ кралската властъ да се премахне и да се нареди въ Франция *република*. Въ Народния конвентъ се отличили много представители: едни били умѣрени, учени, мѣдри и настоявали, милостиво и кротко да се нареди новата република; други, като прочутитѣ *Дантонъ*, *Робеспьеръ*, *Маратъ*, искали да се постѣпи строго съ неприятелитѣ на Франция и на новата наредба. Станали много убийства. Кралятъ билъ обвиненъ въ престѣпление, щомъ е викалъ чужди войски противъ отечеството, та Конвентътъ го осъдилъ и посѣкълъ на 21-и януарий 1793 г. съ една нова машина, наречена *гилотина*, изнамѣрена отъ единъ